

Hlahol zvonov

Časopis farnosti Šaštín-Stráže

Don Ernest Macák SDB (1920 - 2016)

Jasličková pobožnosť - 25. december 2016

PRIHOVÁRAME SA VÁM:

Drahí bratia a sestry,

sme na prahu roku 2017, v ktorom si pripomíname 100 rokov od zjavení Panny Márie vo Fatime. Je to pre nás príležitosť zamyslieť sa nad posolstvom z Fatimy. Panna Mária, okrem iného, nás vyzýva k pokániu a k modlitbe za hriešnikov. Všetci potrebujeme pokánie, lebo všetci sme hriešni. Pokánie je radostný návrat k Bohu, od ktorého sme sa odvrátili svojimi hriechmi, je to zanechanie cesty zla a vykročenie na cestu dobra v zmyšľaní, v slovách a v skutkoch. Začnime meniť seba a pokračujeme dávaním dobrého príkladu svojim blízkym a modlitbou za nich.

Prajem vám, aby rok 2017 bol pre Vás rokom, v ktorom sa viac priblížite k Bohu i k ľuďom. Buďte šťastní, radostní, pokojní a spokojní. Modlím sa za vás a žehnám vás.

Váš duchovný otec Jozef Pöstényi SDB

Pod'akovanie na konci roka

Po celý rok som v modlitbách o niečo prosila. Čosi z toho sa splnilo, niečo vyprosujem ďalej. Chcem sa však úprimne poďakovať za všetko, čo mi rok 2016 priniesol.

Pane, ďakujem za to, že keď mi bolo veľmi, veľmi ťažko, zobral si si ma do svojej náruče a nenechal si ma ležať zranenú a pošliapanú na zemi.

Pane, ďakujem, že sa veci nedejú podľa mňa. Ty najlepšie vieš prečo.

Pane, ďakujem za nádej, s ktorou večer čo večer zaspávam, za silu, s ktorou ráno vstávam, za lásku, ktorú denne dostávam, za ponaučenia od nepriateľov, ktoré ma posúvajú bližšie k Tebe a ďakujem za modlitbu, ten najúčinnjší liek na zranenú dušu.

Pane, ďakujem za krásne okamihy s príjemnými ľuďmi, za chvíle šťastia s tými najdrahšími bytosťami, za lásku, ktorú mi posielaš po iných ľuďoch.

Pane, ďakujem, že si mi dal schopnosť vidieť okolo seba dobrých, chudobných, čakajúcich, túžiacich, prosiacich, šťastných i nešťastných ľudí.

Pane, ďakujem za srdce, ktoré sa rozdávaním zázračne zväčšuje.

Pane, Ty si vedel aj o mojom najtichšom plači, keď padali slzy v mojej duši. Ďakujem, že si mi ich utieral a premieňal na skúsenosti.

Pane, sľubujem, že nebudem šomrať, keď ma budú tlačiť topánky, lebo vedľa mňa sú ľudia, ktorí nohy vôbec nemajú. Vopred ďakujem za všetko, čo mi rok 2017 priniesie.

Ludka

OBSAH

1. Príhovor + Poďakovanie za predchádzajúci rok
2. Obsah + Z mailovej pošty + Výzva
3. Spomienky na dona Ernesta Macáka SDB
8. Október je ružencový
11. Kto dal prístrešie Svätej rodine?
12. Dobrá novina 2016
13. Rok 2016 v oratku
15. Organista Silvester Rabara II. časť
20. Nová hviezda Uhorskej krajiny
22. Desiatka pre deti
23. Pápežské misijné diela
24. Sviatosť pomazania chorých
26. Zasvätenie Šaštína Božskému Srdcu Ježišovmu
27. TOP NEWS - Správy zo sveta
28. Spoločenská kronika

Občasnik 1/2017, IV. ročník Vydané pre vlastnú potrebu

Farský časopis zostavili: don Jozef Pöstényi SDB, správca farnosti, don Emil Šafár SDB a Mgr. Ľudmila Machová. Zároveň ďakujeme za pomoc ostatným saleziánom z miestnej komunity, ktorí prispeli k vydaniu časopisu. Svoje rady, nápady, pripomienky i postrehy nám môžete poslať na našu mailovú adresu: hlaholzvonov@gmail.com. (Autorka všetkých neoznačených textov a foto Mgr. Ľudmila Machová.) Všetky predchádzajúce čísla Hlaholu zvonov nájdete na internetovej stránke: www.bazilika.sk v oddelení farností.

Grafické spracovanie a tlač: Tlačiareň FORK, Martin
Neprešlo jazykovou úpravou.

Z mailovej pošty:

Redakčná rada ďakujem za milý pozdrav od nášho verného čitateľa: „Už pri prvom čísle ma to potešilo, aký krásny viete zostaviť Váš nenapodobiteľný časopis pre veriacich, ktorí prichodia do Šaštína, aby vzdali úctu a lásku Sedembolestnej Panne Márii.

Prajem Vám, aby sa Vám naďalej darilo potešiť veriacich krásnymi fotografiami a textami! Nech žije kráľovstvo Vaše, ktoré vie potešiť a zadať pamiatky nielen pre rodičov detičiek, ale všetkých tých, ktorí s láskou navštevujú Šaštín a zúčastnia sa týchto nevšedných a krásnych akcií. Držím Vám palce a s potešením píšem, že moja prvá reakcia na Váš časopis sa vyplnila a časopis je neustále pre nás veriacich veľkým potešením. Nech Vám to vydrží a poteší to všetkých veriacich! Vďaka, Váš Jozef.“

Výzva na spoluprácu:

Pripravujeme rozsiahlejší príspevok o kňazoch, rehoľníkoch, rehoľníčkach a zasvätených osobách z farnosti Šaštín-Stráže. V tejto súvislosti prosíme našich čitateľov o spoluprácu. Ak vlastníte informácie, texty, fotografie príp. iný materiál, môžete osloviť osobne pani Machovú, alebo nás kontaktovať prostredníctvom redakčného mailu (hlaholzvonov@gmail.com). Tešíme sa vopred na spoluprácu a veríme, že spoločne pripravíme hodnotný príspevok dokumentujúci časť histórie našej farnosti, ktorá doteraz nebola nikde publikovaná. Ďakujeme za pomoc.

Spomienky na dona Ernesta Macáka SDB

**S úctou, pokorou a uznaním
veríme, že sa mu oplátilo žiť**

Zdroj: archív saleziánov

V službe Pánovi v Cirkvi a v saleziánskej kongregácii prežil 80 rokov rehoľného a 70 rokov kňazského života.

Medzníky jeho života:

7. január 1920 - uzrel svetlo sveta ako prvý z piatich detí v roľníckej rodine v obci Vištuk (okr. Pezinok)

jeseň 1932 - začal štúdium na saleziánskom gymnáziu v Šaštíne

31. júl 1936 - zložil prvé rehoľné sľuby

1939 - 1942 - saleziánska pedagogická prax - Hronský Sv. Beňadik, Šaštín a Trnava

jeseň 1942 - začal štúdium teológie v Turíne

29. jún 1946 - kňazská vysviacka

jeseň 1946 - začal štúdium na Filozofickej fakulte Slovenskej univerzity v Bratislave

1948-1950 - kňazská a pedagogická činnosť medzi mladými v Bratislave na Miletičovej, v Hodoch pri Galante a v Šaštíne

1950 - deportácia v Podolínci, následný útek a takmer dvojročná ilegálna práca s mladými saleziánmi

7. september 1952 - zatknutie ŠtB v Přerove - väzba, mučenie, výsluchy, ponižovanie...

20. apríl 1955 - prepustenie na slobodu v roli „blázna“, roľník v rodnom Vištuku

apríl 1968 - opúšťa rodné Slovensko, aby v Taliansku našiel to, po čom ako kňaz salezián roky sníval

1968 - 1976 - kaplán španielskych rehoľných sestier kapucínok

1976 - 1985 - práca pre Vatikánsky rozhlas

1985 - 1986 - direktor saleziánskej komunity Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda

1987 - 1990 - direktor komunity v Bazileji (Švajčiarsko)

1990 - návrat na Slovensko

1991 - 1993 - direktor komunity saleziánov a riaditeľ Gymnázia Jána Bosca v Šaštíne-Strážach

1993 - 1999 - provinciál Saleziánov don Bosca na Slovensku

1999 - 2008 - pôsobenie v komunite v Šaštíne-Strážach

jar 2008 - 13. október 2016 - Cerová - tu odovzdal svoju dušu Pánovi

Medzi medzníky života dona Macáka by som si dovolila zaradiť ešte jeden. On ho síce už v jeho zdravotnom stave nevnímam, ale vie o ňom veľa ľudí a každý z nich mu to zo srdca dopraje. 4 dni pred koncom života bolo udelené don Ernestovi Macákovi SDB významné ocenenie *Cena primátora mesta Šaštín-Stráže*, ktorú mu udelil Mgr. Jaroslav Suchánek 9. októbra 2016. Ako prvý riaditeľ novozaloženého Gymnázia Jána Bosca ho získal za: *osobný prínos v oblasti vzdelávania mládeže a formovanie osobností s celospoločenským významom a za pozdvihnutie kultúrno-vzdelanostnej úrovne mesta Šaštín-Stráže*.

Dovolila som si osloviť niekoľko farníkov zo Šaštína-Stráže, aby si pre náš farský časopis zaspomínali na dona Macáka. Tu sú ich spomienky:

Pán Ing. Miroslav Lisinovič st. si na dona Macáka spomína cez nasledovné tri malé epizódy:

Prvá sa stala v roku 1991-1992, keď bol otec Ernest riaditeľom Gymnázia. Priateľ z Bratislavy ma poprosil, že pozná jedného chalana, ktorému by prospelo, keby vypadol z prostredia, v ktorom je, (chodil na učňovku v Bratislave) a zároveň by bolo prospešné, keby si urobil aj strednú školu. Ja som mu sľúbil, že sa na to opýtam pána riaditeľa. Išiel som za otcom Ernestom, a keď som mu na chodbe povedal, čo mám na srdci, zobral ma do zborovne, tam sme sa usadili a možno 20 min. až pol hodiny sme debatovali. Vysvetľoval mi argumenty, prečo a ako, jedným slovom mi nepovedal, že to nie je možné, ale z tých argumentov som si sám vyvodil, že tadiaľ cesta nepovedie. Keď som od neho odchádzal, vedel som, že som

vec nevybavil tak, ako sme si želali. Chalan nakoniec do Šaštína neprestúpil, ale ja som bol spokojný, až takmer radostný, lebo som cítil, že keby to len trochu bolo možné, tak by to otec Ernest urobil. Doma som potom s humorom hovoril, že otec Ernest ma s mojou požiadavkou poslal „do kelu“, ale ja som sa na ten výlet tešil!

Druhá udalosť sa stala v r. 2006. Otca Ernesta doviezli z nejakej návštevy, ja som bol v tom čase v službe na vrátnici. So sebou mal malú kabelku a škatuľu orechov. Ponúkol som sa mu, že mu tie orechy pomôžem zaniest hore na izbu. Išli sme pomaly hore po schodoch a po celej dlhej chodbe až do jeho izby. Keď som mu orechy položil na stôl, s veľkým širokým úsmevom mi ďakoval a hovoril, že som mu predĺžil život o 2-3 roky, lebo keby si on musel vyniesť tie orechy, tak by ho to zabilo.

Posledná príhoda, ktorú spomeniem, sa stala tiež niekedy na jeseň v r. 2006. Otec Ernest sa na dvore prechádzal a modlil sa ruženec. Prechádzal som cez dvor, keď ma jemne zavolať k sebe. Priviedol ma k jednému zaparkovanému autu, ktoré bolo vo dvore a v tom pološere, ktoré nastávalo, si všimol, že mu na okne bliká červené svetielko. S takým ustarosteným výrazom tváre sa ma spýtal, čo to je. Keď som mu povedal, že to je kontrolka, ktorá hovorí o tom, že auto je zamknuté, širokým „Ernestovským“ úsmevom mi poďakoval a modlil sa ďalej ruženec.

To sú len tri malé, všedné epizódky zo stretnutí so svätým človekom. Každé jedno stretnutie, každý jeden pozdrav ma napíňal pokojom a radosťou. Som vďačný Bohu za to, že som mohol otca Ernesta poznať a prežiť v jeho blízkosti zopár chvíľ. - toľko z milých spomienok pána Lisinoviča.

Krátkou spomienkou nám dona Macáka približuje aj pani Mgr. art. Helena Slavíková: „Don Ernest Macák? Vzácná, výnimočná osobnosť – ako človek, tak i duchovný! Don Ernest bol zakladateľom Neokatechumenátnej cesty na Slovensku a ja som mala česť poznať ho práve na tejto pôde pri slávení Eucharistie. Prežívať tieto chvíle s ním bolo pre nás dvojnásobným sviatkom a jeho zriedkavé, ale o to vzácnejšie návštevy sme vždy vítali s veľkou radosťou a vďačnosťou. Verím, že Pán ho už prijal do svojho náručia.“

Zdroj: internet

Teší ma, že jednu zo spomienok pridal aj bývalý direktor miestnych saleziánov - don Marek Michalenko SDB: Som veľmi vďačný Bohu, že som mohol stráviť 10 rokov v saleziánskej komunite pri Sedembolestnej v Šaštíne-Strážach. A aj za to, že som mal v komunite tohto výnimočného, božieho

muža, dona Ernesta. Sedem posledných rokov z tých desiatich prežil síce v komunite sestier z Inštitútu Milosrdných sestier sv. Kríža na Cerovej. Pravidelne sme sa však stretávali v Šaštíne, či na Cerovej. A práve s jeho odchodom na Cerovú (jar 2008) sa viaže táto moja spomienka. Kňaz, ktorý u sestier duchovne slúžil, ochorel a nemohol ďalej pokračovať. Sestry sa cez ich provinciálku obrátili na nášho provinciála, či by im mohol poslať nejakého spolubrata saleziána - kňaza na dočasnú výpomoc. A tak sa otec provinciál obrátil s touto prosbou na šaštínsku komunitu. Do úvahy prichádzali 3 bratia. Don José Hrdý (vtedy 85-ročný), ktorý so svojím mladíckym entuziazmom nechcel ísť medzi „staré babky“, pretože by pri nich príliš skoro zostarol ☺. Don Augustín Nádaský sa už na to necítil zdravotne (zomrel o 5 mesiacov - 6. 8. 2008). Zostal už len don Ernest. Po skončení služby provinciála v roku 1999, ako 79-ročný, prišiel do svojho milovaného Šaštína, kde túžil prežiť zvyšok svojho zasväteného a kňazského života, najmä v službe žiakom GJB. A tu zrazu, vo veku 88 rokov, robí toto svoje rozhodnutie. Je ochotný sa zriecť svojich životných plánov a ide slúžiť na Cerovú. Po troch mesiacoch sme sa ho opýtali, kedy sa vráti spať do Šaštína. A on iba skromne odpovedal: „Ja by som tu aj chcel zostať. Môžem ešte poslúžiť sestrám, ešte mi Pán dáva trochu sily. Ony sa tu o mňa istotne dobre postarajú a vy nebudete mať so mnou starosti.“ Rozhodnutia zrelého človeka v zrelom veku. Nech oroduje za nás, aby sme mali aj my otvorenú myseľ a srdcia hľadať a plniť Božiu vôľu, tak ako to robil on po celý život. (Marek Michalenko, 22. 10. 2016, na spomienku sv. Jána Pavla II. /boli rovesníci a myslím, že nielen v tomto boli podobní ☺/).

Nasledovné spomienky zverejnil 14. októbra 2016 - druhý deň po tom čo nás opustil don Macák, na internete Mgr. Marek Šefčík - bývalý učiteľ miestneho Gymnázia Jána Bosca. S jeho súhlasom vám článok prinášame v plnom znení:

Život prežitý pre druhých

Odvtedy už ubehlo neuveriteľných 11 rokov. Učil som na gymnáziu v Šaštíne 2 roky, a aby som tam mohol učiť naďalej, presťahovali sme sa do objektu pri bazilike. Bol tam taký trojizbový domček, v ktorom sme bývali asi 8 mesiacov. Tých 8 mesiacov bolo zaujímavých. Žili sme vlastne blízko školy, a keď si šli študenti popoludní zahrať do telocvične futbal, len mi zaklopkali na okno a mohol som ísť s nimi. Moji svišti synovia Oliver a Marek mali vtedy necelé dva roky. Hrali sa na piesku s lopatkami, mali lopty (jedna padla za obeť vlčiakovi Nerovi). Robili lapajstvá a nútili svoju mamku, aby mala neustále oči na stopkách. V tom čase žil v objekte kláštora aj salezián, z ktorého vychádzali lúče dobra, pochopenia, obety. Človek vyrovnaný so životom, ktorý si ho otestoval skutočne veľmi tvrdo. On však vo všetkých skúškach života obstál na výbornú a všetci, čo sme ho poznali, vám môžeme zodpovedne povedať – toto je svätec.

Obdivovali jeho životný príbeh aj žiaci gymnázia, aj my učiteľia, aj jeho bratia saleziáni. Vlastne všetci. A každý sa k jeho životnému príbehu mohol dostať buď z jeho vlastného rozprávania (mal som tú česť s ním viesť pár rozhovorov), alebo aj z kníh, ktoré sám napísal. Komunisti išli po ňom. Robil všetko pre to, aby mladí chlapci mohli študovať za kňazov, snažil sa im pomôcť

prejsť za štúdiom za hranice... A červení ho mali v zuboch. Prekonal ťažké, takmer nemožné veci. Dostal sa do väzenia, kde musel hrať blázna, aby nikoho neprezradil. Jeho myseľ však vždy zostávala jasná, čistá. Vedel, čo robí. Vedel presne, na čo ho sem Boh poslal. Bojoval po celý život za Krista a jeho Cirkev. Stále tvrdil, že: „Cez všetko sa dá premodliť“. Bol provinciálom saleziánov na Slovensku, bol zodpovedný

Autor fotografie: Martin Ližičiar

napríklad aj za to, že vzniklo v novodobých dejinách jedinečné Gymnázium Jána Bosca v Šaštíne-Strážach...

Nie je mojou ambíciou rozpísať tu celý životný príbeh tohto človeka, pretože za tých 96 rokov by sa dalo z pokladnice

jeho života vyťahovať dlho predlho. Ja by som sa vrátil na ten "saleziánsky dvor a ihrisko", kde sa s ružencom v ruke často prechádzal. Keď ihrisko pokrýl sneh, stávalo sa, že chodil po ňom úplne bosý. Otužoval sa. Keď sa mu do cesty priplietli Oliver a Marek, sklonil sa a dal im krížiky na čelo. Taká drobnosť, povieme si. Keď mi to Milka (manželka - pozn. red.) spomínala, že ich hladil a požehnával, spomenul som už vtedy - nie je to maličkosť, to dostali požehnanie od svätca.

Včera nás don Ernest Macák navždy opustil. Smútime. Ale vzhľadom na jeho vek a slabnúce telo, sme vedeli, že ten čas je blízko. Odišiel. Svoje telo, ruky, nohy, hlavu, celého seba dal do služby Bohu. Telo doslúžilo. Teraz je koniec. Lenže nie

pre jeho dušu. Keď som sa včera neskoro večer dozvedel o jeho odchode, preblysko mi hlavou to bežné: „Odpochinutie večné, daj mu Pane, a svetlo večné nech mu svieti, nech odpočíva v pokoji!“ Ale okrem toho som mal, predtým, kým som zaspal, ešte dve myšlienky. Prvú sprevádzal pocit vďačnosti: „Ďakujem ti, Bože, že si nám dovolil poznať tohto nevšedného saleziána“. A tá druhá bola taká veľmi odvážna. Ernest v preťažkých časoch a v ťažkých skúškach nezaprel a vyznal svojím životom Krista. No a ten tvrdil: „Kto mňa vyzná pred ľuďmi, toho aj ja vyznám pred svojím Otcom.“ Možno to bude znieť priveľmi odvážne a trúfalo, ale ja verím, že si to v tomto prípade môžem dovoliť: „(Svätý) Ernest, oroduj za nás!“

Október je ružencový

Ružence - farebné zrníčka spojené do kruhu, ktoré nás upokoja už len tým, že ich držíme pomedzi prsty. Preberáme zrnko za zrnkom, odriekame naučené modlitby a myslíme sa spájame s „nebeskými autoritami“. Nie je len nástrojom v rukách starých ľudí, ale často ho vídať aj u mladých a aj detských rúčkach. Rovnako ho berú do rúk ženy i muži. V mesiaci október, keď sa viac „venujeme“ posvätným ružencom, som položila viacerým otázku, čo pre nich znamená ruženec. Tu je zbierka zaujímavých odpovedí:

Čo pre mňa znamená ruženec? Okrem iného znamená aj istotu vypočutia. Aj keď Jeho hodina ešte neprišla, Máriinu prosbu vypočul. A naplnil jej túžbu mierou vrchovitou. 600 litrov navyše už minúťého vína sa ani inak nazvať nedá. Mierou vrchovitou natrasenou... Ježiš má pre Máriu špeciálnu „slabosť“. Spolieham sa na to. A čím som starší, oveľa viac si uvedomujem a spolieham aj na záver každého zdravasu - „i v hodine smrti našej“.

(Samuel Brečka, Modlitby za kňazov)

Posvätný ruženec je pre mňa silná modlitba, taká duchovná „zbraň“. Rozjímam pri nej o najdôležitejších udalostiach dejín spásy, čiže o živote Božieho Syna, nášho Pána Ježiša Krista. V tomto diele spásy mala výnimočné miesto Bohorodička Panna Mária, takže vlastne ona nás akoby sprevádzala po tejto ceste vykúpenia a spásy. Je to čas na ponorenie sa do tajomstva Božej lásky a milosrdenstva. Pri tejto modlitbe zažívam pokoj a obnovujem si povedomie Božej blízkosti a lásky.

(don Marek Michalenko SDB)

Tereza Sofková

PS: Pozdravujem všetkých tvorcov a čitateľov HZ. Fandím vám aj z N. Dubnice :)

Mladý muž mi opísal vlastnú skúsenosť modlitby ruženca. Hovoril o tom, že pre neho táto modlitba symbolizuje 50 nábojov, ktoré môže počas dňa použiť v boji proti všetkým pokušeniam. Povieť si: „To je ale „militantný“ pohľad!“, mňa ale fascinuje sila tejto modlitby. Nielen ako ju opísal ten mladý muž, ale aj v bežnej realite, keď sa ju modlia na „pátríčkách“ staré babky a vyprosujú mnohé milosti pre svoje deti a vnúčatá.

(don Milan Janák SDB)

Krásne svedectvá pre náš časopis poskytli členovia Spoločenstva Matky Sedembolestnej, ktorého členovia v novembri spoločne oslávili už 7. výročie tohto spoločenstva:

Veľmi krátko a výstižne odpovedal don Peter Barina SDB: „Ruženec je pre mňa stretnutím s Pannou Máriou.“

Ruženec pre mňa znamená obrovskú silu Božích milostí, je to pre mňa zbraň voči zlému. Má upokojujúci účinok.

(Lukáš Vrábel)

Ruženec sa modliavam rada, je pre mňa najkrajšou modlitbou a v dnešnom svete je to najsilnejšia zbraň proti zlu. V jeho tajomstvách je zhrnutý celý život Pána Ježiša a aj Panny Márie. A aj vďaka modlitbe ruženca bola vypočutá prosba za dar života, za bábätko. Vtedy sme sa ju modlili s prosbou a teraz sa ju modlíme s veľkou vďakou, že bola vypočutá. Teraz sme najšťastnejší na svete, že máme synčeka. Modlitba ruženca je veľký dar, ktorý sme dostali od Pána Boha, cez Pannu Máriu, za ktorý ďakujeme.

(Danka)

Je to krásna modlitba, ktorú sa snažím modliť pravidelne každý deň ráno, sú to pre mňa "duchovné" raňajky. V bolesti, trápeniach dodá mi silu bojovať a nevzdať sa, v radosť ďakujem Pánovi za všetko - hlavne zdravie a rodinu.

(Katka)

Modlitba ruženca ma sprevádza od detstva. Živo si spomínam, ako pred viac ako polstoročím, som zrnká ruženca preberala na medzi, kde som pásla húsatá. A Panna Mária ma ochraňovala, lebo na rozdiel

od mojich kamarátok, ktorým nejaký dravec občas uchmatol mladé húsa, mne sa podarilo vždy dovieŕ svoje stádo v poriadku domov. Teraz, v dôchodkovom veku, mám väčší priestor na modlitbu ruženca. Modlím sa denne i niekoľko ružencov, lebo jednak som členkou ružencového bratstva a taktiež sa denne chodím modliť do spoločenstva seniorov v Dome pokojnej staroby Gbely. Okrem klasických ružencov sa modlíme aj atypické ruženice ako medžugorský ruženec,

Kristínka Gašparíková

ruženec za zomrelých, ruženec sv. Rity, ruženec k sv. Filoméne, ruženec sv. Jozefa, ruženec k Božskému srdcu Ježišovmu a ruženec k sv. Michalovi archanjelovi - patrónovi našej farnosti a mesta. Obyvatelia sociálneho zariadenia sú vďační za spoločnú modlitbu, lebo keď sa modlia sami, stane sa, že zaspia, utečú im myšlienky, zabúdajú slová modlitby. Navyše, modlitbou nových druhov ruženca, ktoré ani nepoznali, si rozširujú svoj duchovný obzor, vnútorne ich to obohacuje a tešia sa na spoločne strávené chvíle pri modlitbe. A nemôžem zabudnúť spomenúť, že som šťastná, že patrím do Spoločenstva Sedembolestnej v Šaštíne, kde si spolu každý utorok, pri nohách našej Patrónky modlitbou Sedembolestného ruženca, vyprosujeme potrebné milosti.

(Blažena Chocholáčková)

Modlitba sv. ruženca ma priviedla do Večeradla s Pannou Máriou. Naučila ma milovať najsvätejšiu trojicu a obetovať sa za potreby ľudí, ktorých mi Boh posielal do cesty. Je to záchranná reťaz pre celé ľudstvo.

(Z. G.)

Cez ruženec cítim veľkú pomoc Panny Márie v ťažkých situáciách, úľavu, pokoj, silu i radosť.

(I. F.)

Ruženec je môj intímny rozhovor s Pannou Máriou.

(Janka)

Čo mi dáva modlitba sv. ruženca? Všetko! Upokojuje mi moje rozbúchané srdiečko, zaspávam i vstávam s ružencom v ruke. Som spojená s nebom - mám istotu.

(Daniela)

Miriam Fesičová

Modlitba ruženca ma otvára láske k Bohu a Panne Márii.

(Jana Šefčíková)

Modlitba ruženca je pre mňa nádej.

(Milan)

Modlitba ruženca je mocná zbraň Panny Márie proti zlému. Modlitbou ruženca sa otvárame Duchu Svätému, prežívame ním Ježišov život. Modlitba ruženca uzdravuje telo i dušu, upokojuje myseľ, prítomnosť Panny Márie je veľmi blízka v tejto modlitbe.

(Vierka H.)

A čo vy? Ako by ste odpovedali na moju otázku: „Čo pre vás znamená ruženec?“

Predvianočný deviatnik

Kto dal prístrešie Svätej rodine?

Možno ani neviete, že aj v našej farnosti pred Vianocami hľadala a prosila o prístrešok Svätá rodina. Už po niekoľko rokov takto symbolicky, v podobe požehnaného obrazu, prežívajú desiatky rodín predvianočné obdobie. Tri skupinky po deväť rodín sa počas deviatich večerov stretávajú, aby si krátkou súkromnou rodinnou pobožnosťou pripomenuli duchovnú podstatu vianočných sviatkov. Svätá rodina blúdiac ulicami Betlehema hľadala útočisko, aby mala kde hlavu skloniť a priviesť na svet Spasiteľa. Keďže jej už osobne nemôžeme poskytnúť prístrešie, prosíme aspoň duchovne s týmto obrazom o požehnanie Syna do našich príbytkov. Počas deviatich večerov sme sprevádzali Svätú rodinu dom od domu, spievali, modlili sa, a tak prežili tú ozajstnú podstatu Vianoc. Áno, navzájom sme si ochutnali aj napečené dobroty, podelili sa o recepty, prežili hodinku s príjemnými ľuďmi,

porozprávali si nové zážitky. Stretli sme sa s priateľmi, na ktorých počas roka nezostáva v návale pracovných povinností čas. Aj o tom sú Vianoce. Zapojili sa dôchodcovia, pracujúci, ale aj mladé rodiny s deťmi. Každý si vybral deň i čas, kedy bude môcť prijať Svätú rodinu vo forme obrazu.

U poslednej rodiny zostáva požehnaný obraz Svätej rodiny po celý nasledujúci rok. Je to tak až do 15. decembra, kedy opäť spoločne budeme hľadať prístrešie pre Svätú rodinu. Ak by vás táto myšlienka oslovila, je možné požehnať na tento účel viacero obrazov a ponúknuť pobožnosť medzi viaceré rodiny vo farnosti. Prípadne sa môžu pobožnosti zúčastniť aj iné rodiny, ktoré nebudú mať obraz doma, ale pobožnosť prežijú u inej rodiny. Podstatu Vianoc neprežijeme v nákupných centrách medzi preplnenými regálmi či pri televízii, ktorá nám začne Vianoce servírovať už po príchode od mora z letnej dovolenky. Vyprosme si milosť pre duchovný zrod Ježiša, jeho lásky a pokoja v rodinách.

Rodiny pri pobožnosti predvianočného deviatnika

Z činnosti detí a mladých vo farnosti

Dobrá novina 2016

V poslednom ročníku Dobrej noviny navštívilo 26. decembra 2016 40 koledníkov 40 domácností v našej farnosti. Celkom sa vyzbieralo vyzbieralo 2030,- EUR. Dobrodincom, deťom i mládeži srdečne ďakujeme.

Z činnosti detí a mladých vo farnosti

Rok 2016 v oratku

Na začiatku nového roka sa chceme ešte poohliadnuť za tým predchádzajúcim a pospomínať, čo všetko sa v našom oratóriu udialo:

Január sa už tradične spája s prípravou osláv sviatku sv. Jána Bosca. Pre deti sme v oratóriu pripravili pri tejto príležitosti Don Bosco show spojenú s detským karnevalem. Vo februári sa stretli animátori a vybrali tému tábora Asterix a Obelix, pretože chceli deťom ponúknuť myšlienku milosrdenstva. Odvtedy začali pravidelné stretnutia animátorov ohľadom prípravy tábora. Zároveň začali stretnutia mladých, ktorí chceli byť po prvý raz súčasťou tábora ako animátori. Na Veľký piatok sa mladí spoločne modlili mládežnícku krížovú cestu v Bazilike.

Počas celého roka je živou a neodmysliteľnou súčasťou oratka detský spevokol 7-hlások. Počas týždňa sa stretajú na dvoch nácvikoch, animujú svätú omšu v nedeľu, príp. i v piatok a pripravujú aj ďalšie zaujímavé aktivity. Jednou z nich bola dramatizovaná detská krížová cesta na Kvetnú nedeľu. V pôstnom období sa pravidelne každý piatok modlili krížovú cestu v Bazilike. V apríli sa zúčastnili Koncertu mládežníckych a chrámových zborov Gbely 2016. Koncom mája, počas Dňa farnosti, oslávili už svoje tretie výročie vzniku. V tento deň spievali počas procesie Božieho tela, potom pokračoval program ich osláv v oratku pri guláš, torte, cukrovej vate a v príjemnej spoločnosti všetkých priaznivcov spevokolu. V júni si spoločne užili výlet do Skalice a na Baťov kanál. Počas ružencového októbra sa deti zo spevokolu spoločne každý piatok večer v Bazilike modlili posvätný ruženec. Na december nacvičili

počas spoločných stretnutí jasličkovú pobožnosť.

V máji pripravili naši animátori pre celé rodiny Mariánsky beh spojený s opekačkou, hrami a malým občerstvením. V polovici júna ponúkli pre tatkov a otcov špeciálne k ich sviatku oslavy Dňa otcov – futbal, pivo a guláš. V tomto období vrcholili táborové prípravy. Počas prvých dvoch prázdninových týždňov sa 140 detí a mladých tešilo z pripraveného programu ďalšieho prímestského tábora. Po ňom si oddýchlí unavení animátori na výlete vo Vysokých Tatrách. V priebehu roka pomáhali animátori aj pri zabezpečení tematických pútí v Národnej svätyni – napr. pri Púti zalúbených alebo pri Národnej púti. Prebiehajúci Rok milosrdenstva animátori ukončili modlitbovým stretnutím Holywin

o Božom milosrdenstve. Nasledujúci víkend sa zúčastnili spoločne miništranti, deti zo spevokolu a ich rodičia stretnutia s hlavným predstaveným Saleziánov don Bosca v Žiline. Posledná novembrová sobota patrila príprave adventných vencov v oratóriu. December sa niesol v znamení priprav koledovania Dobrej noviny vo farnosti. Koniec roka je už tradične spojený s Vianočnými večierkami pre deti i animátorov ako poďakovanie a ukončenie spoločne prežitých dní v oratóriu počas celého roka.

Vedúci oratória don Jaňo ďakuje všetkým za pomoc, spoluprácu a spoločné zážitky. ☺

Fotografie na s. 13 a 14 sú z Vianočného večierka 22. 12. 2016

Spomienky na nášho organistu - pokračovanie

Pán rektor Silvester Rabara (1. 1. 1908 – 25. 1. 1965)

Dnes pokračujeme v rozhovore s pani Helenou Slavíkovou – Rabarovou o jej otcovi – pánovi organistovi Silvestrovi Rabarovi.

***Ako plynul život šaštínskeho organistu Silvestra Rabaru po Barbarskej noci v roku 1950?**

„Barbarská noc“ znamenala násilné odvečenie saleziánov z kláštora i z fary, a to bola rana, ktorá zasiahla aj farského organistu. Došlo k nej v období, keď v chráme na chóre práve prebiehala demontáž starého organa a stavba nového. Keďže saleziánov, ktorí boli jej zadávateľmi, viac nebolo, zostal na tvári miesta z okruhu tých, čo sa starali o hladký priebeh tejto stavby, práve organista Rabara. Minimálne to platilo v priebehu mesiacov, keď súbežne prebiehala aj jeho kauza s úradmi v otázke jeho zotrvania v školských službách. Na tom, že sa vtedy môj otec rozhodol dať prednosť organu pred školou, mala veľký podiel práve vzniknutá situácia okolo tejto „osirelej“ stavby.

Inak ale pre mňa, ako pre dieťa, bolo chodiť na chór spolu s otcom, a dozerať na tú stavbu, neobyčajným zážitkom. Niekedy sa mi podarilo tajne vkĺznuť dnu, a to bolo ako ocitnúť sa v hlbokom, nepriechodnom lese, plnom úžasných stromoradií, kde ste mohli ľahko aj zablúdiť... Trochu sa mi však cnelo aj za starým, dobrým organom, ku ktorému sme chodievali za skorých adventných rán a za vízgajúceho snehu a trblietajúcich hviezd na roráty šliapať mechy... Ale vráťme sa k veci: Dnešný organ má 5 500 píšťal, 92

Fotoportrét Silvestra Rabaru z roku 1962

registrov, 3 hracie stoly a oproti pôvodnému bol rozšírený o dve honosné barokové krídla. Je to impozantné dielo, na ktoré s veľkým očakávaním upierala oči celá hudobná obec na Slovensku, na čele s takými majstrami organovej hudby, ako Mikuláš Schneider-Trnavský alebo neskôr Ferdinand Klinda. Otec zasadol za novučičský päťmanuálový nástroj síce bez fanfár, ale s veľkými očakávaniami. Čoskoro však vysvitlo, čo nik nečakal: organ mal neustále nejakú poruchu a nemal výkonnosť, akú odborníci očakávali. Môj otec doma o svojich problémoch nehovoril, ale tento ho očividne nivočil. Vlastne až do smrti. Už vtedy si totiž uvedomil, že príčina tkvie niekde hlbšie, než je len vychytenie múch pred kolaudáciou! A tak za vtedajších,

krajne nepriaznivých, spoločensko-politických pomerov dosiahol aspoň to, že organári z Krnova k nám rok čo rok chodili kvôli údržbe, opravám či ladeniu a u nás aj spávali. To už boli časy, keď na šaštínskej fare pôsobil nezabudnuteľný, urastený, štíhly a od všetkých o hlavu vyšší františkán – páter Emil Masár (1951 – 1957). Bol to vzácny človek a kňaz, známy svojimi nedeľnými kázňami, na ktoré prichádzali do chrámu veriaci i neveriaci z celého okolia. V súvislosti s ním si spomínam aj na vzácne okamihy ním slávanej liturgie eucharistie, ktorú zvykol slávnostne odspievať za sprievodu organa. Takáto súhra celebranta s organistom vyvolávala v chráme umelecký zážitok, ktorý umocňoval posvätnosť obradu a dvíhal duše k Bohu. Inak ale ako kňaz v pastoračii pod štátnym dozorom, akým vtedy páter Emil bol, to nemal o nič ľahšie, ako farský organista: Jedného dňa k nám prišiel akýsi Šaštíňčan s tým, že mu zomrel príbuzný, a že si želá, aby mu pán rector

vystroil čo najdôstojnejšie cirkevné obrady aj so spevokolom. Krátko po ňom k nám prišiel jeho brat s tým, že si neželá, aby mal ich nebožtík cirkevný pohreb, a aby pán rector vzal na vedomie, že bude mať pohreb štátny! Pán rector nechal vec na rozhodnutie pána farára, ktorý vyhovel želaniu toho prvého, a tak spoločne odslúžili nebožtíkovi pohreb cirkevný. Zakrátko dostal môj otec predvolanie na výsluch, nasledovalo vyšetrovanie, „kádrovačky“, domové prehliadky... Slovom, ako sa ukázalo, byť kantorom pri náboženských obradoch, ktoré sa odohrávali na verejnosti, bolo v tých časoch ešte ošemetnejšie, než hrať v kostole na organ.

V zložitých časoch učiteľovania viedol môj otec aj učiteľský spevokol, a to mi pripomenulo zase príhodu trošku z iného rožku - zo sveta štátnych sviatkov: Miestni stranícki funkcionári prikladali oslavám štátnych sviatkov veľký význam - veď išlo napospol vždy o glorifikáciu ZSSR. Obzvlášť bombastické bývali oslavy

Pán farár - páter Emil - pri verejnom cirkevnom obrade. Vpravo za ním organista - kantor Silvester Rabara so svojím mužským zborom (50. roky)

Šaštínsky chrám. spevokol – vpravo na kraji zbormajster Silvester Rabara (50. roky). Vzadu v strede – páter Emil. Sólisti: Margita Flórusová, Anton Jarábek, pán Prachár.

VOSR. Na jednej z nich nechal môj otec z úcty k miliónom padlých vojakov zaspievať svoj zbor Starosloviensky Otčenáš. Keď dozol, nastalo nezvyčajné ticho. Vtom sa jeden zo „straníckych potentátov“ obrátil na môjho otca s otázkou: „Toto je čo – súdruh učiteľ?“ a ukázal na transparent nad pódium, kde stálo - Bojujeme za mier! - Nato môj otec odpovedal: „Za mier treba nielen bojovať, ale sa aj modliť!“ I znovu sa rozbehla mašinéria vyšetrovaní, prehliadok, výsluchov a u nás doma úzkosti, či sa otec vráti. A keď už sme pri tých politických oslavách, nedá mi nedodať, že „komunistickí aparátnici“ mali na muške môjho otca ešte dávno predtým, než sa vôbec dostali k moci: totiž už krátko po posledných demokratických voľbách, ktoré sa konali v roku 1946, dostal môj otec od Povereníctva školstva a osvety v Bratislave písomnú výstrahu za to, že po bohoslužbách 28. októbra 1946 (oslavy VOSR) nehral v chráme štátnu hymnu, ale tradičnú chrámovú hymnu „Bože, čos´ ráčil slovenskému ľudu“.

Ale vráťme sa k nášmu rozprávaniu: Koncom 50. rokov došlo k fúzii šaštínskeho JRD

so Štátnymi majetkami, čo môj otec využil (po rokoch spomínaných nočných cvičení) na obnovenie odborných skúšok na Hudobnej škole v Břeclave. Jeho zámerom bolo získať aktuálne osvedčenie učiť deti na husle, hoci takúto kvalifikáciu pre ľudové školy mal už z Modry. Avšak, aj keď mu takéto „Osvedčenie“ v roku 1959 „Okresní dům osvěty v Břeclavi“ bez problémov vystavil, miestna „Osvetová beseda Šaštín“ mu v nasledujúcom roku vyučovanie na husliach písomne zarazila. Od roku 1960, po krátkom pôsobení na Štátnych majetkoch v rastlinnej výrobe, začal teda môj otec pracovať v ČSAD ako robotník pri naфте. Jedného dňa si na sekačke ťažko dokaličil prsty, čo bola pre neho, ako pre organistu, hotová pohroma. Len čo sa z toho tvrdým drilom ako-tak dostal, nastali znovu kádrové problémy – tentoraz s udelením umiestenky môjmu staršiemu bratovi Viliamovi do zamestnania. Na Vysokú školu dopravnú v Žiline, kde sa (v roku 1962) uchádzal o zamestnanie, totiž prišiel na neho z OV KSS Senica (Okresný výbor Komunistickej strany Slovenska)

takýto posudok: „...jeho otec dal prednosť hre na varhany pred pedagogickou prácou (...) urobil to z dôvodov náboženského založenia, čo sa v dôsledku jeho výchovy mohlo preniesť i na jeho syna (...)preto treba zvážiť, či bude súdruh (Viliam) Rabara pre školu prínosom a či môže byť prijatý. (...) bolo by lepšie, keby išiel na niekoľko rokov do továrne... tak by neprišiel bezprostredne do styku so študentmi...“ V závere ešte stojí: „... otázka jeho kádrových závad sa mala riešiť ešte pred jeho prijatím na vysokú školu.... od OV KSS nebolo žiadané vyjadrenie, či menovaný môže na vysokej škole študovať.“

Navyše sa v tom čase hlásil môj mladší brat Ľubor na Konzervatórium v Brne a ja na VŠMU v Bratislave. K tomu všetkému začali na otca doliehať aj starosti s dôchodkom, keďže dlhé roky už nebol štátnym zamestnancom. Na druhej strane sa ale dal už všeobecne v spoločenskej klíme vybadať aj istý politický odmäk. Všetky tieto okolnosti otca napokon priviedli k rozhodnutiu uchádzať sa o návrat

do školstva. V marci roku 1964 dal v ČSAD Senica výpoveď. Štátna moc mu však i napriek zdanlivému „odmäku“ povolanie organistu zatrhla, čo viedlo v konečnom dôsledku k nadchádzajúcim udalostiam: Od marca 1964 dovolili môjmu otcovi učiť v Základnej škole v Rovensku, kam musel denne cestovať. Po letných prázdninách ho na vlastnú žiadosť prijali do Šaštína, kde v školskom roku 1964/65 začal vyučovať na vtedajšej OSŠ (Osemročná stredná škola) vo vyšších ročníkoch hudobnú výchovu. Neprešiel však ani prvý polrok a jedného dňa cestou domov na bicykli odpadol. Lekár zo Stráží ho urgentne poslal na onkológiu do Bratislavy. O desať dní nato zomrel na akútnu leukémiu vyvolanú hydinovým vírusom, ktorým sa nainfikoval pri styku s družstevnými kurčatami.

***Mali ste 22 rokov, keď váš otec zomrel. Ako si na to spomínate?**

Akoby z nášho rodinného domu vytrhli srdce. Harmónium na verande definitívne

Rodina Silvestra Rabaru z roku 1946 (pred narodením Ľubomíra)

zmĺklo – dom sa pohrúžil do ticha. Zároveň som ale mala pocit veľkého sviatku. Bolo to ticho posvätné. Dodnes to tak vnímam. Otec potom ležal vystretý v chráme, my deti s mamkou okolo, neschopné sadnúť si za jeho milovaný organ, aby sme mu aspoň teraz zahrali... A predstavte si, zahrať mu prišla tá „jeho“ petroveská kapela, ktorá na neho nezabudla ani po 25. rokoch, čo tam pôsobil. Pohreb sa stal udalosťou celého kraja. Sama som bola prevrpená, čo pre Šaštín a jeho okolie ´pán rector Rabara´ znamenal. Šaštínsky „rĺnek“ bol plný autobusov a pohrebný sprievod sa tiahol až na cintorín. Medzi pamätníkmi sa traduje, že keď sa akýsi náhodný okoloidúci chcel dostať cez ten nekonečný zástup s vencami na druhú stranu ulice, predierajúc sa križom cez ľudí mimovoľne prehodil: „No to musel byť riadny papaláš, keď má taký pohreb!“ Veru, netušil, koľká irónia je v tom výroku ukrytá!

***Mohli by ste stručne predstaviť vašich súrodencov?**

Môj starší brat Viliam ukončil štúdiá v Prahe na ČVÚT ako jadrový fyzik. Na Vysokej škole dopravnej v Žiline pôsobil ako pedagóg a vedecký pracovník. Zaviedol nové predmety v odbore elektroniky, bol školiteľom ašpirantov a úspešným bádateľom v oblasti mikropočítačov pre dopravu, prispievateľom do vedeckých časopisov doma i v zahraničí. Z článku, ktorý vyšiel v tlači po jeho nečakanom úmrtí v roku 1990, čítame: „V priebehu svojho života, prežitého v búrlivých časoch, neprestával byť vedcom, húževnatým, skromným až plachým človekom...“

Mám sestru Oľgu, ktorá je absolventkou SPŠE v Bratislave, a ktorá po celý

svoj produktívny život pracovala ako projektantka elektrozariadení pre chemický priemysel, neskôr v technickej normalizácii pri vydávaní elektrotechnických noriem a ich prekladaní do angličtiny.

Môj mladší brat Ľubomír bol absolventom Konzervatória v Brne a Hudobnej fakulty VŠMU v Bratislave. Ako violončelista pôsobil v Bratislave, najprv ako člen Operného orchestra SND, a potom ako člen Slovenského rozhlasového orchestra. Začiatkom 80. rokov s rodinou emigroval a pokračujúc vo svojom povolaní - ako koncertný majster i ako učiteľ hudby - usadil sa s rodinou vo Švajčiarsku. Od prevratu každoročne navštevoval svoj rodný Šaštín, kde v roku 2005 usporiadal v Bazilike ku cti Sedembolestnej Panny Márie violončelový koncert. Vlni tragicky zomrel.

Za vyčerpávajúce, a určite veľmi zaujímavé, odpovede ďakujem pani Mgr. art. Helene Slavíkovej – Rabarovej, ktorá si všetky svoje odpovede poctivo preverila vo viacerých zdrojoch a materiáloch. Ako pramene jej poslúžili: spisová dokumentácia, vysvedčenia, úradná korešpondencia, rodinný archív i Štátny archív – pracovisko Skalica.

Touto cestou by chcela zároveň pani Mgr. art. Helena Slavíková - Rabarová vyjadriť svoje poďakovanie: „Ďakujem Mestskému úradu v Šaštíne-Strážach, Mestskej knižnici, Základnej škole a Špeciálnej základnej škole v Šaštíne-Strážach, ako aj všetkým mojim šaštínskym rodákom, ktorí mi na požiadanie ochotne poskytli vzácne informácie, svedectvá a rady. Rovnako ďakujem aj Obecnému úradu v Petrovej Vsi i pani Kamile Ružičkovej, rod. Hrubšovej.“

Nová hviezda

Nasledujúcim Dekrétom bola socha Sedembolestnej Panny Márie uznaná za milostivú. Slovenský ľud ju až doteraz vrelo navštevuje, od roku 1964 v BAZILIKE MINOR. Dá Pán, že i naďalej bude svoju Matku navštevovať.

Schválenie svätého obrazu a jeho vyloženie na predchádzajúce miesto, čo sa pri tej slávnosti prihodilo, na koniec sa predkladá, ako pod ochranu našu je odovzdaná.

Už podľa práva Cirkevnej inkvizície sa dokonala vebnými pánmi bez všetkého predlžovania ju najvyššiemu a cti najhodnejšiemu kniežatu arcibiskupovi ostrihomskému a poníženosťou predniesli. On, aby vyplnil povinnosť zvolal na radu do svojho arcibiskupského prešporského dvora roku Pána tisícého sedemstého tridsiateho druhého dňa pätnásteho mesiaca októbra a vyrozumieť z predmenovanej inkvizície rozličné zázraky a milosti a dobrodenia spolu v hĺbke zakoreneními k milostivému šťastinskému obrazu pobožnosť verných, s väčšou usilovnosťou vypytovania ustanovil. Nájduť potom všetko potvrdené s vieruhodným svedectvom, vyzývajú ponížené na pomoc Boha a počúvať všetkých na radu povolaných

k sebe jednomyselne, na väčšiu chválu Boha Všemohúceho, Nepoškvrnenej a najsvätejšej Panny a Matky Márie, ako nášho Apoštolského kráľovstva premocnej Panej čítal a svätý tento Bolestný obraz na prvé miesto najhodnejšou a so zjavnou slávnosťou Matke Božej prislúchajúcou vyložiť ustanovil na tento spôsob:

NOS, E M E R I C U S. - M Y, I M R I C H z B O Ž E J a apoštolskej stolice milosti slávnej cirkvi Ostrihomskej arcibiskup, svätej ríše rímskej knieža z grófov Esterházy de Galanta...

V y d á v a m e na pamiatku všetkým, ktorým prináleží . . . že keď bežiacého roku tisícého sedemstého tridsiateho druhého v jarných mesiacoch a letných pobožnosti verného ľudu sa rozmnožil tak ďaleko k obrazu najblahoslavennejšej Panny Márie Bolestnej vystavenému v kaplnke pri mestečku šťastinskom, v stolici Nitrianskej.... veľké zástupy z tej príčiny dochádzali, aby svoje sľuby vyplnili alebo zdravie dosiahli alebo život polepšili..., preto, aby sme nezanedbali našu pastiersku povinnosť..., podľa ustanovenia svätého Tridentského zhromaždenia na tú pobožnosť a rozhlásené zázračné účinky usilovnejšie pátrať a boli sme prinútení ich vyhľadávať. Pre tú príčinu i obraz ten svätý medzitým, dokiaľ cirkevná inkvizícia usilovne sme poručili preniesť, ktorá ako prináleží je skončená, tam tiež v tieto dni je predstavená. My teda podľa nariadenia predmenovaného Tridentského snemu, vezmúc na radu mnohých Svätého Písma učiteľov...ktorých ctnosť a vysokú

učenosť nám je dobre známa, v Dvore našom arcibiskupskom, v slobodnom a kráľovskom meste Prešporku, roku 1732 dňa pätnásteho mesiaca októbra, pri našej prítomnosti, tie isté zázraky, milosti a dobrodenia s hojným prísazným svedectvom a inými vieruhodnými svedkami, čo tieto svojimi očami videli, potvrdené a uznané... Boha na pomoc vyzývajúc, na väčšiu česť a chválu Jeho a Nepoškvrnenej, neporušenej a najsvätejšej Matky, Panny MÁRIE, ten istý obraz Bolestnej Matky na prvé jej miesto, do kaply so sprievodom alebo procesiou s náležitou slávnosťou vyložiť sme chceli a ustanovili, pretože to ako zjavní milosti a zázraky tiež k svätému horlivú pobožnosť nám poručí, áno samo svätého tajomstva bolesti Blahoslavenej Márie postavenie, ktorej obraz... aby na spôsob a príklad svätých obrazov vyzvaný a uctievaný bol.

Týchto všetkých vernosti k väčšej moci a potvrdeniu, toto naše písmo s pečaťou Rádu nášho potvrdené, ktoré sa na budúcu pamiatku pri predmenovanej kaply má byť vyvesené, dali a prepožičali sme ustanovenej.

V Prešporku vo dvore našom arcibiskupskom, dňa osemnásteho mesiaca októbra, roku Pána tisícého sedemstého druhého.

Fr. E M E R I C U S.

Na rozkaz hore vysoko menovaného Kniežaťa

Ján Jelenfy, slávnej Cirkvi Ostrihomskej

a Jeho velebnosti kniežacej pri boku kanonik

a radca, najvyšší pisár apoštolský.

Podľa knihy NOVÁ HVIEZDA spracoval Jozef Fríbort

Modlitba k don Boscovi

Otec a učiteľ mládeže,
svätý Ján Bosco,
poddajný darom Ducha
a otvorený skutočnostiam svojej doby,
bol si pre mladých,
najmä bezbranných a núdznych,
znakom Božej lásky a priazne.

Sprevádzaj nás na ceste priateľstva
s Pánom Ježišom,
aby sme v ňom a v jeho evanjeliu našli
zmysel svojho života
a zdroj pravého šťastia.

Pomôž nám veľkodušne
odpovedať na povolanie,
ktoré sme dostali od Boha,
aby sme boli v každodennom živote
budovateľmi jednoty
a zjednotení s celou Cirkvou
nadšene spolupracovali
na budovaní civilizácie lásky.

Vypros nám milosť vytrvalosti
v prežívaní pravého
kresťanského života
v duchu blahoslavenstiev
a daj, aby sme sa sprevádzaní Pannou
Máriou Pomocnicou
mohli jedného dňa stretnúť s tebou
vo veľkej rodine v nebi. Amen.

Z divadla o don Boscovi - 31. január 2016

DESIATKA PRE DETI (bez obmedzenia veku)

Milé deti, aj v tomto roku pokračujeme v súťažných úlohách. Ďakujeme všetkým, ktorí prinášajú svoje odpovede na papierikoch do sakristie. Spomedzi nich odmeníme týchto troch výhercov, ktorí priniesli správne odpovede ako prví a sú to súrodenci: Kristián, Oliver a Gabriel Pribilovci. Pozornosť od redakčnej rady dostane taktiež Miriam Fesičová a Patrik Sofka . (Odmeny si môžete vyzdvihnúť v sakristii u pána kostolníka Sofku.) Správne odpovede z predchádzajúceho čísla sú: 1 - C, 2 - B,3 - A, 4 - A, 5 - A, 6 - B, 7 - B, 8 - A, 9 - A, 10 - A. Vedeli ste?

1. Čím sa začína svätá omša?

- A) prežehnaním
- B) vyložením Eucharistie
- C) kývnutím kňaza
- D) podaním ruky susedovi v lavici

2. Ako sa volá osoba stojaca na čele Katolíckej cirkvi?

- A) opát
- B) páter
- C) prior
- D) pápež

3. Ako sa volá klenutá miestnosť pod kostolom, ktorá sa často používa ako pohrebisko?

- A) kyrie
- B) krypta
- C) kurátor
- D) koróna

4. Kto je prvým mučeníkom?

- A) Peter
- B) Štefan
- C) Tarzicius
- D) Ondrej

5. Kto žiada sviatosť birmovania pre birmovanca?

- A) farár
- B) rodičia

C) birmovný rodič

D) samotný birmovanec

6. Skutky apoštolov podrobne opisujú misijné cesty jedného z apoštolov. Ktorého?

- A) Pavla
- B) Petra
- C) Jána
- D) Matúša

7. Čo robili učenici bezprostredne po prijatí Ducha Svätého?

- A) liečili chorých
- B) spievali chválospevy
- C) vyhánali diabla
- D) hovorili v rozličných jazykoch

8. Ktorá modlitba nepatrí do ruženca?

- A) Pane, zmiluj sa
- B) Zdravas, Mária
- C) Otče náš
- D) Sláva Otcu

9. Ako sa volá cirkevné povolenie vydať tlačou nejakú písomnosť?

- A) imprimatur
- B) inkvizícia
- C) insolvenca
- D) inkarnácia

10. Koľko farností bolo pôvodne súčasťou dekanátu?

- A) 40
- B) 12
- C) 10
- D) 100

11. Bonusová otázka za špeciálnu odmenu pre toho, kto sa najviac priblíži k správnej odpovedi: Koľko zlatých hviezdíček zdobí vianočný stromček v strážskom kostole?

Na vaše odpovede je opäť pripravená krabička u pána kostolníka Sofku do konca februára 2017. Veľa šťastia praje redakčná rada!

Pápežské misijné diela

Aj my podporujeme seminaristov z iných krajín

V poslednom čísle nášho časopisu sme vás informovali o adopcii bohoslovca z Afriky Modlitbovým spoločenstvom Matky Sedembolestnej z našej farnosti. Od národného riaditeľa Pápežského misijného diela ThLic. Viktora Jakubova dostali členovia tohto spoločenstva v novembri 2016 nasledovné poďakovanie a svedectvo:

„Na jeseň minulého roku rozbehli Pápežské misijné diela (PMD) novú iniciatívu na podporu seminárov v misiách formou adopcie jednotlivých bohoslovcov. Zatiaľ si veriaci zo Slovenska, jednotlivci, ale aj farské spoločenstvá adoptovali takmer 50 bohoslovcov z kňazského seminára v arcidiecéza Lokossa v Benine. Bol som veľmi milo prekvapený reakciami a veľkodušnosťou týchto podporovateľov, s akou ochotou a radosťou sa podujali zapojiť do tejto iniciatívy. Od začiatku nového školského roka 2016/17 sme sa rozhodli pokračovať v tejto podpore a rozšíriť spoluprácu o kňazský seminár v arcidiecéze Bobo-Dioulasso v Burkine Faso. PMD v rôznych krajinách sveta túto formu pomoci organizujú už celé desaťročia a Pán Boh sa v tejto súvislosti postaral aj o milé prekvapenia. Jedno také som zažil pri nedávnej návšteve našich kolegov z PMD vo Viedni. Od národného riaditeľa PMD v Rakúsku, Mons. Lea Maasburga som sa dozvedel, že terajší prezident PMD v Ríme, tanzánijský arcibiskup Protase Rugambwa bol pred niekoľkými desaťročiami ako bohoslovec v seminári v Tanzánii podporovaný istou pani z Rakúska. Čas bežal a z bohoslovca sa stal

kňaz, neskôr biskup a pred pár rokmi mu Svätý Otec zveril riadenie PMD v celej Cirkvi. To, čo PMD prostredníctvom darcov vložilo do adopcie seminaristov, sa nám vrátilo takouto krásnou formou.

Dúfam, že aj kresťania zo Slovenska, ktorí veľkodušne podporujú misie, budú mať raz dobrý pocit, že sa stali nástrojmi v rukách Božej Prozreteľnosti.“

Toľko z úprimného vyznania, ktoré len uisťuje členov Modlitbového spoločenstva Matky Sedembolestnej, že ich rozhodnutie bolo správne.

Bohoslovec, ktorého podporuje Modlitbové spoločenstvo Matky Sedembolestnej

Skutočne posledná sviatosť kresťana?

Choroba a utrpenie vždy patrili k najvážnejším problémom, ktoré podrobujú ľudský život skúške. V chorobe človek skusuje svoju bezmocnosť, svoje obmedzenia a svoju konečnosť. Každá choroba nám dáva možnosť vytyšiť smrť. Choroba môže viesť k úzkosti, k uzatvoreniu sa do seba, niekedy dokonca k zúfalstvu a k vzbure proti Bohu. Ale môže tiež urobiť človeka zrelším, môže mu pomôcť rozlíšiť, čo v jeho živote nie je podstatné, aby sa zamerail na to, čo je podstatné. Choroba veľmi často podnecuje hľadanie Boha a návrat k nemu.

Sviatosť pomazania chorých sa udeľuje tým, čo vážne ochoreli, pomazaním na čele a na rukách, olivovým alebo podľa okolností iným rastlinným riadne posväteným olejom, pričom sa hovoria slová: Skrze toto sväté pomazanie a pre svoje láskavé milosrdenstvo nech ti Pán pomáha milosťou Ducha Svätého. Amen. A oslobodeného/ú/ od hriechov nech ťa spasí a milostivo posilní. Amen.

Pomazanie chorých „nie je sviatosťou iba tých, čo sa ocitajú v posledných chvíľach života. Vhodný čas na jej prijatie je isto už vtedy, keď veriaci začína byť pre chorobu alebo starobu v nebezpečnosti smrti.“ Ak chorý, ktorý prijal pomazanie, opäť nadobudne zdravie, môže v prípade ďalšej ťažkej choroby znova prijať túto sviatosť. Počas tej istej choroby možno túto sviatosť zopakovať, ak sa choroba zhorší. Je vhodné prijať pomazanie chorých pred ťažkou operáciou.

Ak sa sviatosť pomazania chorých vysluhuje všetkým, ktorí trpia ťažkými chorobami

a slabosťami, tým skôr sa udeľuje ľuďom, ktorí sa nachádzajú na konci života. Tým, čo opúšťajú tento život, Cirkev poskytuje, okrem pomazania chorých, aj Eucharistiu ako viatikum („pokrm na cestu“). Prijatie Kristovho tela a krvi v tejto chvíli prechodu k Otcovi má osobitný význam a dôležitosť. Sviatosť pomazania chorých môžu vysluhovať iba biskupi a kňazi. Na jej udelenie používajú olej posvätený biskupom alebo, v prípade potreby, kňazom, ktorý sviatosť vysluhuje. Slávenie tejto sviatosti v podstate spočíva v pomazaní chorého olejom na čele a na rukách (v rímskom obrade) alebo na iných častiach tela (vo východných obradoch). Toto pomazanie sprevádza liturgická modlitba vysluhujúceho kňaza, ktorou vyprosuje osobitnú milosť tejto sviatosti.

Osobitná milosť sviatosti pomazania chorých má tieto účinky:

- spojenie chorého s Kristovým utrpením pre jeho vlastné dobro a pre dobro celej Cirkvi
 - posilu, pokoj a odvahu kresťanský znášať utrpenia choroby alebo staroby
 - odpustenie hriechov, ak ho chorý nemohol prijať vo sviatosti pokánia
 - navrátenie zdravia, ak to osoží duchovnej spásy
 - prípravu na prechod do večného života
- Na povzbudenie niekoľko svedectiev z našej farnosti, s ktorými som sa stretla:
- „Môj manžel bol veriaci a žil kresťanským životom. V ťažkej chorobe sa však bránil prijať lekára i sviatosť pomazania chorých. Po vrúcnych modlitbách celej rodiny, bývalých spolupracovníkov, spoločenstva duchovných obnov, večeradiel a niektorých vychovávateľov študentov na Gymnázium

Jána Bosca sa prejavila božia milosť. Manžel požiadal syna o zavolanie kňaza, presne v deň pôsobenia ducha svätého v našej farnosti – pri sviatosti birmovania. Ochotný kňaz František Kohút prijal výzvu udeliť sviatosť pomazania chorých. Manžel po odchode kňaza spokojný a vyrovnaný prijal lekára i jeho odporúčenie na liečbu v nemocnici. Po týždni odišiel zmierený s Bohom do večnosti a na radosť celej rodiny odišiel zaopatrený.“ (manželka Marta)

„Starenku po mozgovej príhode odviezli do nemocnice. Pri návšteve som s ňou hovorila o sviatosti pomazania chorých, keďže som mala na pamäti jej prípravu do večnosti. Mala z toho strach, pretože v minulosti sa pozerali na túto sviatosť s obavami a preto sa nevedela rozhodnúť. Vytrvalo som ju povzbudzovala k tomu, že prijatie tejto sviatosti jej prinesie úľavu a pokoj. Nakoniec súhlasila. Musela som ísť za riaditeľom nemocnice, aby povolil príchod kňaza /obdobie komunizmu/ na izbu k starenke. Na druhý deň jej pán farár vyslúžil sviatosť pomazania chorých. O tri dni neskôr starenka odovzdala svoju dušu stvoriteľovi a ja som bola vďačná Bohu, že si ma použil ako svoj nástroj, aby starenka odišla do večnosti zaopatrená.“ (vnučka Viktória)

„Čakala ma náročná operácia. Predstava, že sa počas operácie môže všeličo prihodiť, a tiež som operáciu pociťovala ako medzník vo svojom živote, začala som túto operáciu brať veľmi vážne. Predstavovala som si, že budem stáť pred tvárou Pána. Absolvovala som generálnu spoveď a požiadala svojho spovedníka, či by mi mohol udeliť sviatosť pomazania chorých. Ešte deň pred operáciou, podľa najnovšieho CT, ma lekár upozornil, aby som rákala s rakovinou. Správu som prijala s neskutočným pokojom. Som presvedčená,

že len vďaka príprave a sviatosti som celé obdobie v nemocnici pociťovala nesmierny pokoj a silu, ktorú som rozdávala celej rodine. Ešte počas hospitalizácie som sa dozvedela, že sa jednalo o veľký pozápalový tumor. Chcem svedčiť, že sviatosť pomazania chorých naozaj veľmi posilňuje, a ak je to Božia vôľa, aj uzdravuje.“ (Jozefína)

Pripravila Silvia Suchá

Pozvánky na najbližšie akcie

- Najbližšie stretnutie lektorov sa uskutoční v stredu 25. januára 2017 o 18.45 hodine ako obvykle.
- Miestna komunita Saleziánov don Bosca pozýva malých aj veľkých z celej farnosti na Don Bosco show 5. 2. 2017 (nedeľa) a karneval 26. 2. 2017 (nedeľa). Vstup na karneval len v maskách! Príďte načerpať radosť a dobrú náladu!

Z karnevalu 2016

Zasvätenie Šaštína Božskému Srdcu Ježišovmu

Prinášame vám voľné pokračovanie série článkov o zasväcovaní mesta i rodín Božskému Srdcu Ježišovmu, ktoré boli u nás v minulosti bežnými slávnostnými pobožnosťami. Tentoraz prinášame článok (v pôvodnom znení bez úprav pravopisu) z časopisu Posol z roku 1930, ktorý nám ochotne zapožičal Mgr. Marek Nádaský:

Rozširovanie úcty B. Srdca na Slovensku

Šaštinská slávnosť B. Srdca a jubilejná púť Spolku sv. Vojtecha*. Druhý rok sme mali slávnosť na česť B. Srdcu. Požehnané ovocie tejto pobožnosti už vidieť na celom okolí. Tohoročnú oslavu veľmi pozdvihol jubileum Spolku sv. Vojtecha, na ktorý prišli Slováci z Ameriky, Rakúska, Maďarska a Rumunska. **Od piatku do nedele** bolo do 4 000 sv. prijímaní. Toto je jadro pobožnosti, však si i sám Božský Spasiteľ žiada, aby sa Mu dala aká - taká náhrada za urážky hodným sv. prijímaním. **Vo štvrtok** bolo spoločné sv. prijímanie detí; **V piatok** mužov i žien. Večer zasvätenie dietok B. Srdcu. Táto pobožnosť je veľmi dojímavá, keď idú v radoch menšie väčšie deti z farského dvora do kostola so spevom a tam pred Najsv. sviatosťou hlasne sa modlia zasväcujúcu modlitbu. Mnohých to až k slzám pohne. To je aj dobrou prípravou na nedeľné slávnosti.

V sobotu prišlo viac procesií z okolia pešo i vlakom. Večer o 6. h. prišiel osvp. biskup Bubnič. Víтали sme ho pred kostolom. O 7. mal kázeň o B. Srdci. Po litániách bola procesia okolo kláštora so sviečkami.

V nedeľu od ½ 5 boli sv. omše a rozdávalo sa sv. prijímanie až do poludnia. O 10. bola biskupská sv. omša pred kostolom. Kázal Msgr. Andrej Hlinka. Po sv. omši pohly sa procesie krásne usporiadané na námestie, kde bol oltár a na ňom z mestského domu obraz Krista Kráľa. Všetky domy, ba aj celé námestie bolo ozdobené. Prvé išly v prôvodu okolité obce a naposledy šaštinská procesia. Osvp. biskup niesol Najsv. sviatosť, v sprievode kráčali cirkevní a štátni hodnostári. Do sto kňazov a klérikov. Príduc na námestie udelil osvp. biskup kľačiacim zástupom požehnanie. Po skončení manifestačnej procesie bola v kostole záverečná pobožnosť. Takáto verejná úcta B. Srdca posilní vieru a zažne lásku v mnohých tisícoch, a úfame, že i naši milí zahraniční Slováci sa potúžili v dobrom.

J. Hlubík SS. Kňaz

**Text o jubilejnej púti Spolku sv. Vojtecha, ktorá sa spomína v úvode textu, prinesieme v nasledujúcom časopise.*

Obraz Božského srdca zo Zimnej kaplnky v Bazilike

Don Emil Šafár SDB

- Svätý Otec František sa zúčastnil v dňoch 31. októbra až 2. novembra svojej 17. apoštolskej cesty v o Švédsku pri príležitosti 500. výročia reformácie. Cesta mala motto „Od konfliktu k spoločenstvu“ a je znakom, že medzi katolíkmi a protestantmi došlo za tie roky k určitému priblíženiu sa, a že ekumenický dialóg, stretnutia, modlitby a návštevy majú zmysel.

- Každoročné Európske stretnutie mladých, ktoré organizuje ekumenická komunita vo francúzskom Taizé sa konalo v lotyšskej Rige od 28. decembra do 1. januára. Zúčastnili sa ho tisíce mladých. Stretnutie pozdravili posolstvom viacerí cirkevní i spoločenski predstavitelia. Posolstvo zaslané z Vatikánu v mene Svätého Otca Františka vyzýva mladých, „aby sa nikým nenechali obrať o nádej“.

- Centrum pre štúdium globálneho kresťanstva vo svojej štatistickej správe za rok 2016 oznamuje, že pre vieru bolo zabitých 90 tisícoch kresťanov, t. j. jeden mŕtvy každých 6 minút. Dôvody: odmietnutie nastúpiť do zbrane z dôvodov svedomia (kmeňové konflikty v Afrike), teroristické atentáty, plienenie dedín kresťanov a prenasledovanie zo strany vlády

(islamské krajiny, Severná Kórea a i.). Celkove sa počet prenasledovaných kresťanov, ktorí nemôžu svoju vieru vyznávať slobodne, odhaduje na vyše 500 miliónov.

- Odvážne gesto urobil náš otec arcibiskup, Mons. Stanislav Zvolenský, svojim kritickým vyjadrením sa k tzv. Istambulskému dohovoru, ktorý pod zámienkou zamedzenia násillia na ženách podsúva našim národom prijatie tzv. rodovej ideológie. O. biskup otvorene píše, že podsúvanie rodovej ideológie alebo výučby tzv. nestereotypných rolí v školách, považujeme za neprijateľné.“ Istambulský dohovor v predkladanej podobe môže vyústiť do porušovania práv rodičov na výchovu detí i do porušovania náboženskej slobody... Nakoľko väčšina tém, ktorým sa Istambulský dohovor venuje, patrí do výhradnej kompetencie členských štátov EÚ, apelujeme na vládu SR, aby nepodľahla medzinárodným tlakom a na základe práva subsidiarity dohovor neratifikovala. Zároveň sa obraciame na vládu SR, aby využila prostriedky, ktoré má k dispozícii a na európskej úrovni namietala proti pristúpeniu EÚ k Istambulskému dohovoru.“ Je to správne slovo pastiera na správnom mieste, ktorý sa nebojí ochraňovať svojich pred „vlkmi“ skazonosných ideológií, ktoré nám dnes západ neustále pretláča...

- 10. decembra sa dožil Svätý Otec František svojej osemdesiatky. Jeden z prvých jeho gratulantov bol pravoslávny patriarcha Kiril cez svojho zástupcu, metropolitu Hilariona Alfejeva.

- Svätý Otec František v roku 2017 navštívi Fatimu pri príležitosti stého výročia fatimských zjavení Panny Márie (12. – 13. mája).

Zostavil don Emil Šafár SDB

SPOLOČENSKÁ KRONIKA

Sviatosť krstu prijali:

Matúš Ďatko 16. 10. 2016
Dominik Pelcner 23. 10. 2016
Leo Štepanovský 29. 10. 2016
Juraj Matula 30. 10. 2016
Ema Koritniaková 5. 11. 2016
Zoe Suchovská 5. 11. 2016
Laura Suchánková 6. 11. 2016
Tobias Schulz 6. 11. 2016
Tomáš Bolebruch 13. 11. 2016
Mariana Držíková 13. 11. 2016
Samuel Šimon 19. 11. 2016
Samuel Bily 27. 11. 2016
Stela Cintulová 3. 12. 2016
Viktória Karin Nemcová 11. 12. 2016
Sú uvedené dátumy krstu

Pán povolal do večnosti:

Daniela Čermáková 5. 10. 2016
Vladimír Hladík 17. 10. 2016
František Popovič 26. 10. 2016
Anastázia Fránerová 25. 10. 2016
František Strna 21. 11. 2016
Agneša Danielová 8. 11. 2016
Michal Rozbora 13. 11. 2016
Peter Farkaš 29. 11. 2016
Jozefa Krchňavá 7. 12. 2016
Jozefína Bačová 15. 12. 2016
Ladislav Vogl 17. 12. 2016
Sú uvedené dátumy pohrebu

Sviatostné manželstvo uzavreli:

Tomáš Fijalka a Miriam Linková
1. 10. 2016
Marek Valla a Dominika Mikolová
8. 10. 2016
Michal Hajdin a Jana Benková
29. 10. 2016
Jan Antonič a Jana Emrichová
29. 10. 2016

zostavil don Jozef Pöstényi SDB, správca farnosti

Naša farnosť v roku 2016:

Krsty: 40 - z toho chlapci 21, dievčatá 19
Prvé sv. prijímanie: 35
Birmovka: 30
Sobáše: 23
Pohreby: 42 - z toho muži 26, ženy 16,
zaopatrených sviatosťami 22,
nezaopatrených sviatosťami 20

Prajem veľa radosti a Božieho požehnania
v nasledujúcom roku.

prípravil don Jozef Pöstényi SDB, správca farnosti

Výročia narodenia v komunite saleziánov:

Don Peter Barina SDB (30. 11.)
Don Emil Šafár SDB (1. 12.)
Don Ján Čverčko SDB (15. 12.)

K narodeninám prijmite duchovnú kyticu
úprimných želaní a modlitieb:

Nech Božia láska a dobrota prežiarí
ďalšie roky Vášho života,
nech Vaše cesty Duch Svätý riadi, nech ste
i naďalej láskaví, trpezliví, obetaví a zdraví.
Zverujeme Vás pod ochranu našej
Sedembolestnej, vyprosujeme Vám
nevyčerpatel'ný zdroj Božích milostí a silu
prameniaku z Kristovho kríža.

Novoročné povzbudenie a poďakovanie:

Všetkým, čo mali v minulom roku smolu,
posielame tisíc obláčikov šťastia.
Všetkým, čo mali v minulom roku šťastie,
odkazujeme, aby si ho chránili a vážili.
Všetkým, čo v minulom roku veľa plakali,
posielame veľa lásky do ich srdc.
Všetkým, ktorí boli v predchádzajúcom
roku našimi priateľmi a čitateľmi, ďakujeme
a prosíme o podporu v modlitbách.

Redakčná rada

Výroba adventných vencov v oratóriu - 26. november 2016

**Chránový zbor Sedembolestnej Panny Márie
po Vianočnom koncerte 26. decembra 2016 v Bazilike**

